

Janko, Mike en Brummel

Later....

De Leesplank

Juni 2023

Nieuwtjes!

In juni werd bekend dat 16 oktober de vernieuwd versie van 'Sinterklaas' van Charlotte Dematons uitkomt! Groot nieuws!

'Game-boek
Schaduwkraai'
geschreven door Marcel
Groenewegen heeft de
Hotze de Roosprijs 2023
gewonnen! Gefeliciteerd!

Winnaars Zilveren Griffels!

- *Heksje Hazel*, Phoebe Wahl (vertaald door Nicolette Hoekmeijer)
- *Schildpad en ik*, Marit Törnqvist
- *Misjka*, Edward van de Vendel en Anoush Elman, met illustraties van Annet Schaap
- *Pluk en Pluis. De weg naar terug*, Mathilde Stein
- *De kaarten van madame Petrova*, Marjolijn Hof, met illustraties van Annette Fienieg
- *Kinderen van het drijfzand*, Efua Traoré (vertaald door Tjalling Bos)
- *De zoon van de berentemmer*, Xavier-Laurent Petit (vertaald door Leny van Grootel)
- *Patroon*, Marco Kunst
- *Brijante planten*, Geert-Jan Roebbers, met illustraties van Margot Westermann
- *Vandaag houd ik mijn spreekbeurt over de anaconda*, Bibi Dumon Tak, met illustraties van Annemarie van Haeringen
- *Applaus voor mijn vinger*, Erik van Os, met illustraties van Jan Jutte
- *Heel de wereld wordt wakker. Het beste van de moderne kindervoëzie in 333 gedichten*, Jaap Robben, met illustraties van Sebastiaan Van Doninck

Winnaars Zilveren Penselen!

- *Project Barnabus*, The Fan Brothers
- *Klein in de grote stad*, Sydney Smith
- *Gedachten denken*, van Hanneke Siemensma, geschreven door Annelies Beck
- *Misjka*, Annet Schaap, geschreven door Edward van de Vendel en Anoush Elman
- *Ze hadden hun schaapjes geteld*, Marieke Nelissen, geschreven door Benny Lindelauf
- *Een kleine geschiedenis van de mens door dierenogen*, Djenné Fila, geschreven door Joukje Akveld
- *Ons lichaam*, Joëlle Jolivet
- *Bliksemkind*, Martijn van der Linden, geschreven door Hans Hagen

In deze editie van *De Leesplank* vind je recensies van:

- Het touw en de Waarheid - Marco Kunst & Jelka Versteegen
- De zeven veren van de papegaai - Paul Biegel & Linde Faas
- De serie *Brikkie* - Carry Slee & Marijn van der Wateren
- Prins Peuter heeft een NEE-dag - Marianne Busser & Ron Schröder en Natascha Stenvert
- Rugzwemmen - Marc ter Horst
- We moeten je iets vertellen - Marlies Slegers & Jeska Versteegen
- De koning zonder spierballen - Levina van Teunenbroek & Charlotte Bruijn
- Frank en Bert op de fiets - Chris Naylor-Ballesteros

Lees alles volledig op www.deleesplank.jouwweb.nl

De laatste jaren is er steeds meer ophef over de inhoud van oudere boeken. Denk aan de boeken van Roald Dahl die ook zijn uitgegeven in herschreven edities, maar gelukkig ook nog steeds in de oude versies verkrijgbaar zijn. Ook de Britse schrijfster Enid Blyton ligt al een poosje onder vuur. Vanwege de vrouwonvriendelijke verhalen, racistische personages en ga nog maar even door. Is deze kritiek terecht?

Natuurlijk begrijp ik de kritiek, maar we moeten ons ook realiseren wanneer de boeken zijn gemaakt. De maatschappij was toen heel anders. Tegenwoordig hebben we hele andere ideeën en opvattingen over deze maatschappelijke kwesties.

Voor mij zijn de boeken van Enid Blyton echt jeugdsentiment.

Mijn moeder had de serie van *De Vijf*, *Pitty*, *De dolle tweeling* en zelf ging ik al snel *De club van zeven* sparen. Wat een heerlijke avonturen boeken. Als kind wil je dit toch zelf meemaken? De avonturen van George, Dick, Julian en Annie waren spannend en toch leuk. Maar ook het leven op een kostschool, zoals *Pitty*, leek fantastisch. Hoe gezellig! Tuurlijk is het een vertekenend beeld van het leven op een kostschool, maar toch.

De manier waarop Enid Blyton de sfeer creëerde, de personages omschreef en de verhaallijnen bedacht waren precies wat een lezend kind nodig had.

Daarom waren (en zijn) haar boeken zo populair. Tegenwoordig is het natuurlijk wat oubollig en is een kostschool niet meer van deze tijd. Toch kun je als kind nog steeds wegdromen bij deze verhalen. En misschien zelf ook wel op avontuur uitgaan. Hopen dat je een oud wrak tegenkomt of misschien zelfs wel smokkelaars.

Ook de interactie tussen de kinderen is leerzaam voor de lezer. Je leert hoe je met anderen omgaat, hoe je iedereen een kans geeft. En bij het specifieke geval van De Vijf, je komt ook in aanraking met een meisje dat liever een jongen wil zijn. Dit gebeurt op een subtiele manier en er wordt niet teveel over gezegd.

Gelukkig worden haar boeken weer in de aandacht gebracht. De Vijf wordt opnieuw uitgegeven, herzien en met een omslag die past bij deze tijd. Zelf heb ik ze nog niet gelezen, toch ben ik wel benieuwd naar deze versies.

Ook komen er stripboeken uit van de verhalen. Een erg leuke en welkome toevoeging. Ook voor de kinderen die lezen minder leuk vinden kunnen op deze manier kennismaken met De Vijf. En laatst kwam het nieuws dat er een nieuwe tv-serie in de maak is van deze boeken. Ik ben erg benieuwd!

Afgelopen maand kwamen de eerste twee delen van De club van zeven opnieuw uit. Ook herzien en met illustraties! Deze twee liggen nu op de stapel om te lezen. Ik kan niet wachten.

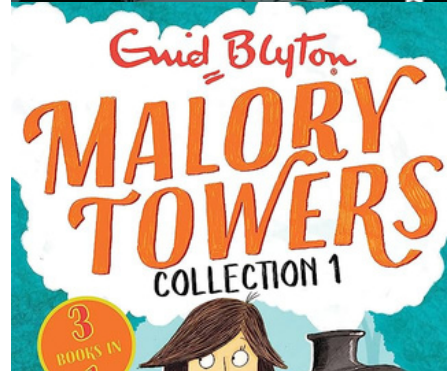
Toch hoop ik dat Pitty en De Dolle Tweeling ook weer opnieuw gaan worden uitgegeven. Dat verdienen deze verhalen! Enid Blyton heeft intens veel kinderboeken geschreven en het zou zonde zijn als een deel daarvan gaat verdwijnen. Onnodig! En misschien is het herzien van de boeken wel noodzakelijk, maar de verhalen blijven goed, avontuurlijk en aansprekend voor de doelgroep!

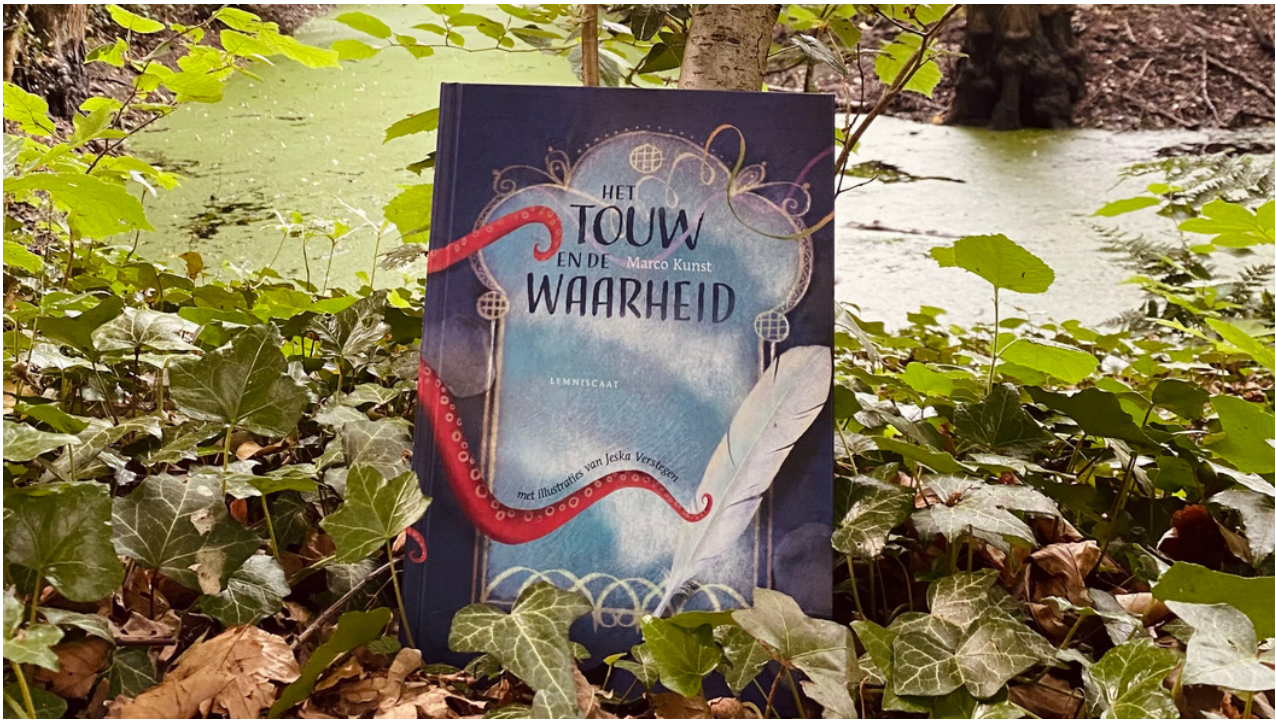
Wouter

DE DOLLE TWEELING NAAR KOSTSCHOOL

ENID BLYTON

Recensie - Het Touw en de Waarheid

De afgelopen jaren kwamen er prachtige boeken uit van Marco Kunst. Wel elke keer totaal verschillende boeken. Denk aan Het verlangen van de Prins, wat een echt sprookje was in de stijl van Paul Biegel. Het jaar daarna verscheen Offline, een verhaal dat zich afspeelt in de toekomst. En vorig jaar verscheen Patroon, een heftig boek over een jongen die per ongeluk zijn beste vriend doodschiet.

En nu is er Het touw en de waarheid. Wat meteen opvalt bij het bekijken van dit boek zijn de vele illustraties. Na elke twee pagina's met tekst (waar soms ook al een illustratie bij staat) komt er een illustratie die twee pagina's beslaat. Zo is het een afwisseling tussen lezen en kijken. De illustraties zijn van Jeska Verstegen en die zijn prachtig. Haar sfeervolle composities en kleuren zorgen voor bijzonder geslaagde illustraties. De juiste lichtval en compositie zorgen voor elke keer weer andere illustraties die samen een prachtig geheel vormen.

Marco Kunst heeft een bijzonder verhaal geschreven. Eigenlijk volgen we twee hoofdpersonen die apart van elkaar een leven leiden.

Ylan in een klooster en Kyra helemaal alleen op een eiland. Hij heeft een donker en saai leven, terwijl Kyra een kleurrijk leven heeft. Maar ook saai. Kyra maakt met touw allemaal mooie kleden en Ylan moet in een boek lezen tot hij achter de Waarheid komt. Beiden besluiten op een dag weg te gaan. De zee op. Als oplettende lezer zul je al begrijpen dat we op weg zijn naar het samenkomen van deze twee verhaallijnen. Kunst heeft dat op een bijzonder mooie manier gedaan. Door het touw van Kyra komt Ylan bij haar terecht en beleven ze nog een avontuurtje samen, totdat het tot een 'En ze leven nog lang en gelukkig'-einde komt.

Het verhaal is op het eerste gezicht niet heel bijzonder. De zoektocht naar de waarheid is mooi en de zoektocht van Kyra naar anderen kun je je als lezer goed inbeelden. Toch is het niet het verhaal dat dit boek zo mooi maakt. Dat is de schrijfstijl van Marco Kunst. Hij is in dit boek echt een woordkunstenaar. Het doet me weer denken aan Paul Biegel.

Ylan vond ze, verscholen tussen al die andere, lelijke, stugge woorden die hen nors bewaakten, als tralies rond een stille schat, woorden die verzonnen leken om niets te betekenen.

Dit gaat over woorden die volgens hem horen bij de Waarheid. De manier waarop Kunst dit omschrijft geeft een helder beeld van het boek.

Er wordt niet veel gesproken in het boek en dat maakt het bijzonder. Het is allemaal vertellend en toch wil je doorlezen en voelt het alsof je er bij bent.

De samenwerking tussen Marco Kunst en Jeska Verstegen is een schot in de roos. Wat een prachtig boek hebben ze samen gemaakt.

Recensie - De zeven veren van de papegaai

Wanneer ik dit boek van Paul Biegel dichtsla, vraag ik me af of er ook een boek van hem is dat niet goed is. Ik kan er geen enkele bedenken. Want ook zijn minder bekende boeken (bijvoorbeeld Japie en het zwarte spook) vind ik echt fantastisch. (Ik hoop dan ook dat dit boek net als De zeven veren van de papegaai door Gottmer wordt heruitgegeven.)

De zeven veren van de papegaai is een echte Biegel. Het is sprookjesachtig, spannend, wat ongeloofwaardig en heeft een mooie boodschap. Zijn manier van schrijven is nog steeds relevant, bijna tijdloos. Bijzonder knap hoe iemand dit kan. Bij veel boeken uit de vorige eeuw merk je toch dat de woordkeus ouderwets wordt. Bij Biegel niet. Ook zijn de verhalen van alle tijden. Gottmer doet er goed aan om zijn boeken opnieuw onder de aandacht te brengen. Dit doen ze dan ook op een bijzonder mooie manier. Sommigen behouden de originele tekeningen, maar sommigen ook niet. De zeven veren van de papegaai heeft nieuwe illustraties gekregen.

En wel gemaakt door Linde Faas. In Duitsland illustreerde ze de vertalingen van Het Sleutelkruid en De rode prinses al. Deze illustraties van Het sleutelkruid werden overgenomen in de Nederlandse editie. Die van De rode prinses niet.

Nu is er dus ook een Nederlandstalig boek met nieuwe illustraties van haar. Gelukkig maar, want als er iemand past bij de sprookjesachtige verhalen van Paul Biegel is het Linde Faas wel.

Haar illustraties zijn altijd sprookjesachtig. Dit komt door haar bijzondere composities, maar vooral door haar kleurgebruik. Dit doet ze sfeervol, met warme kleuren en passend bij de emoties die in het verhaal voorkomen. Door haar illustraties wordt een verhaal naar een hoger niveau getild. Dat geldt ook zeker voor De zeven veren van de papegaai. Dat is al een goed verhaal, maar in combinatie met deze tekeningen wordt het nog beter.

Met deze nieuwe illustraties zal dit boek zijn weg zeker vinden naar de nieuwe generatie en dat is zeer terecht. Wat mij betreft op naar nog vele heruitgaven van het werk van Paul Biegel.

DE ZEVEN VEREN
VAN DE PAPEGAAI
Paul
Biegel, 1975
ILLUSTRATIES
LINDE FAAS
8+
GOTTMER, 2023

Recensie - Brikkie

Weer een nieuwe serie van Carry Slee! En ditmaal voor dezelfde doelgroep als haar serie over Rik en Roosje, kleuters. De omslagen van de eerste twee delen zijn vrolijk en samen met de serie-titel spreekt het aan en maakt nieuwsgierig. Ook het idee achter de serie klinkt leuk en echt geschikt voor de doelgroep.

Elk boek bevat een avontuur van Pietje en Brikkie. In beide boeken komen dezelfde personages voor. Buurvrouw Eitje, Papa en de vriendjes van Pietje. Dat zorgt voor herkenning bij de lezer. Het zijn ook herkenbare situaties: volwassenen willen iets van de kleuter en de kleuter wil dit niet.

Hoewel tegenwoordig kinderen veel minder buitenspelen en deze serie zich bijna alleen maar tijdens het buitenspelen afspeelt, is het nog wel erg leuk. Misschien gaan kinderen door dit te lezen juist zelf ook weer buitenspelen.

Carry Slee heeft twee prettige verhaaltjes geschreven die je keer op keer kunt lezen. Haar toon is vrolijk en de woordkeuze past goed bij de doelgroep. Zelf vind ik de naam Pietje wel wat ouderwets gekozen, dat duidt er dan toch op dat Slee van een andere generatie is.

De illustraties van Marijn van der Wateren zijn goed gekozen bij deze serie. Ze zijn vrolijk, chaotisch en met veel kleur. Daardoor past het perfect bij de vrolijke verhaaltjes, de fantasievolle setting en de schrijfstijl van Slee.

Ook met deze serie bewijst Carry Slee weer, net als met de serie over Juf Braaksel, dat ze nog steeds affiniteit heeft met kinderen en daar echt leuke boeken voor schrijft!

Recensie -Prins Peuter heeft een NEE-dag

Wanneer er een nieuw boek van Marianne Busser en Ron Schröder uitkomt, ben ik altijd nieuwsgierig. Er komen best veel uit in een jaar, dus moet ik er toch een keuze in maken welke mij aanspreken. Prins Peuter heeft een NEE-dag sprak mij meteen aan, met name door de illustraties van Natasha Stenvert. In het boek voor de Kinderboekenweek van 2022 had zij ook al twee versjes van Busser en Schröder geïllustreerd, op een erg fijne manier die echt vroeg om meer. Nu is er een heel boek met haar illustraties.

De illustraties zijn dan ook echt fantastisch! Het kleurgebruik van Stenvert is sfeervol en fijn om naar te kijken. Elke plaat is een feest! De personages zijn herkenbaar, vrolijk en speels en passen goed bij het verhaal. De emoties van Prins Peuter spatten uit het boek en zijn voor de voorlezer waarschijnlijk zeer herkenbaar. Het is typisch peutergedrag dat hier wordt beschreven.

Dat is meteen het slimme aan dit boek van Busser en Schröder. Hoewel de setting, een prins in een kasteel, niet herkenbaar is voor de lezer is het avontuur verder heel normaal.

De manier waarop Prins Peuter nee zegt tegen alles, hoe zijn moeder daarop reageert en hem dusdanig beïnvloedt dat hij toch iets gaat doen - het is precies zoals het in de echte wereld ook moet gaan. Waarschijnlijk lukt het niet elke ouders op deze manier, dus misschien kunnen sommigen nog wel wat leren van dit boek.

Het verhaal is zoals gewoonlijk geschreven op rijm, de kracht van dit auteursduo.

Kortom, Busser en Schröder leveren weer een fijn voorleesboek af. Met dit keer illustraties van Natascha Stenvert en dat vraagt zeker om meer!

Marianne Busser & Ron Schröder

**Prins
Peuter
heeft een
NEE-
dag**

3+

illustraties van
Natascha Stenvert

moon, 2023

Recensie - Rugzwemmen

Dit boek is het fictiedebuut van Marc ter Horst. Hij schreef meerdere informatieve boeken die goed werden ontvangen. Toch is fictie heel anders dan non-fictie. Op zich klinkt het verhaal van dit boek best leuk en passend bij de auteur. Het gaat tenslotte over klimaatverandering en ook in fictie kun je best wat weetjes kwijt. Het omslag vind ik zelf wat minder aantrekkelijk. De kleur valt wel op, maar het badpak en de ijsbeer maken het wat saai en niet vrolijk.

Het boek zelf maakt mij daarentegen wel vrolijk.

Tijdens én na het lezen heb ik het gevoel zelf een avontuur mee te maken. Ik begrijp als lezer Noor helemaal. Haar bewegredenen, haar gevoelens en haar keuzes zijn logisch. Bijzonder dat je als volwassene dit zo goed kan omschrijven. Het verhaal is ook zeker geen lesje over klimaatverandering. Er wordt nergens gezegd wat je zou moeten doen voor het milieu en beide kanten worden belicht. De kant van de protesteerdere en de kant van de mensen die wel vliegen en vlees eten. Dat maakt het boek geloofwaardiger.

RUG ZWEM MEN

12+

Marc
ter
Horst

GOTTMER, 2023

Ook is klimaatverandering niet de hoofdverhaallijn. Het gaat nog meer om de ontwikkeling van Noor. En er is zelfs een beetje aandacht voor rouwverwerking. De Weetvoldag is daar een mooi voorbeeld van. Op deze dag is de moeder van Tim jarig, die is overleden. Zijn vader en hij vieren dat nu. Op de Weetvoldag deel je allemaal weetjes met elkaar over dingen die je ziet. Erg leuk en dat zou je thuis of in de klas goed kunnen proberen! De sfeer in het boek is fijn en doet je verlangen naar de zomer, lekker zwemmen in een rivier en genieten van het leven.

Een erg goed fictie-debuut van Marc ter Horst. Wat mij betreft volgen er meer boeken.

Recensie - We moeten je iets vertellen

Marlies Slegers heeft al behoorlijk wat boeken op haar naam staan. Leuke boeken zoals de serie Help, wij hebben een dieren tuin, maar ook treurige boeken zoals Briefjes voor Pelle. Vooral dat laatste boek maakte indruk in Nederland. Goede recensies en veel gelukkige lezers. Toch werd het genegeerd bij alle grote prijzen. Onverdiend wat mij betreft. Gelukkig laat Slegers zich niet uit het veld slaan en schreef ze weer een boek in de stijl van Briefjes voor Pelle.

Dit keer met een ander zwaar thema: ouders die gaan scheiden.

De titel verradt dit al een beetje. De titel is meteen een kritiekpuntje, want waarom is er gekozen voor We moeten je iets vertellen in plaats van We moeten jullie iets vertellen? De ouders zitten met hun DRIE kinderen in de keuken, dus er wordt iets aan hen alle drie verteld. Niet alleen aan Hazel, de hoofdpersoon. Daarom voelt de zin die is gekozen als titel een beetje vreemd aan.

Het verhaal is geschreven vanuit Hazel. Hazel is een meisje dat is geboren met een hazenlip, maar dat is niet de reden dat ze Hazel heet. Haar ouders vertellen dat ze gaan scheiden en wat volgt is een verhaal waarin dit moet worden verwerkt. Door iedereen gebeurt dat op een eigen manier. Vanaf het moment dat bekend wordt gemaakt dat de ouders gaan scheiden, voel je aan dat het niet enkel is omdat ze niet meer van elkaar houden. Er is meer aan de hand. Ik had meteen een vermoeden en dat werd uiteindelijk bevestigd. Dat is jammer, maar ik verwacht dat de doelgroep het niet meteen doorheeft.

Omdat de zomervakantie van het gezin niet meer doorgaat, komt Hazel bij haar oma terecht, op een Waddeneiland. Vanaf dat moment wordt het een heel ander verhaal.

Marlies Slegers We moeten
je iets vertellen

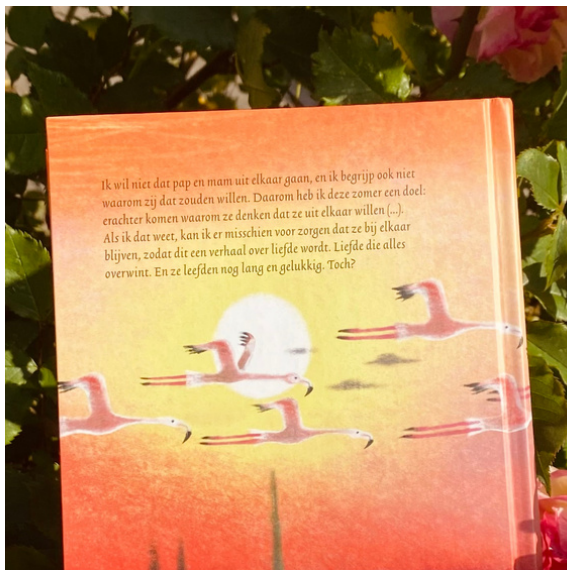
Omslag & schutbladen
Jeska Versteegen

1.5 2023

10+

Oma vergeet erg veel dingen en lijkt te gaan dementeren. Hazel ontmoet een jongen die ze wel leuk vindt. Die jongen heeft een neefje (die iets heeft wat niet wordt benoemd, maar het lijkt op autisme). Hoewel dit veel heftige onderwerpen zijn, wordt het nergens té veel. Misschien was niet alles nodig geweest voor het verhaal, maar het is niet vervelend om te lezen. Sterker nog, je blijft dit boek maar doorlezen. Wanneer je begint, kun je niet meer stoppen. Je voelt aan Hazel hoe fijn de tijd op het Eiland is en hoeveel liefde ze voor haar oma voelt.

Uiteindelijk komt de ontknoping en die is mooi omschreven. Daarna springen we een jaar vooruit in de tijd. Dat vind ik jammer, want alle extra verhaallijntjes worden hier uitgelegd en ze komen bijna allemaal goed. Het hoofdstuk is mooi en voegt zeker wat toe aan het verhaal, maar soms is het prettig als lezer om niet een compleet geheel te lezen.

Een beetje eigen fantasie is ook fijn. Ik moest ook echt een traantje laten om het familielid dat was overleden. Hoe kan Marlies Slegers ons dat nog aandoen na het al best heftige boek?

Maar ondanks dat heeft Slegers een prachtig boek geschreven over ouders die gaan scheiden. Het is totaal anders dan andere boeken over dit onderwerp. Het omslag en de twee schutbladen van Jeska Verstegen zijn prachtig en passen goed bij het verhaal. Ik weet niet of dit boek beter is dan Briefjes voor Pelle. Het is totaal niet te vergelijken en We moeten je iets vertellen verdient het om niet steeds te worden vergeleken met dat boek.

Recensie - De koning zonder spierballen

Het vierde prentenboek van de makers van De ridder zonder billen. Ik las enkel Het prinsesje zonder stank maar dat smaakte naar meer. De humor, de illustraties en het leuke verhaal vormden samen echt een leuk prentenboek. Is dit vierde boek ook weer zo leuk?

De koning zonder spierballen gaat dit keer, zoals de titel al verraadt, over de koning. Hij moet nodig weer gaan sporten, maar kan de motivatie niet vinden. Zijn vrouw en dochter proberen hem te stimuleren en hij besluit naar een sportschool te gaan. Dit is een prachtige uitklap-pagina waar je uren naar kunt kijken. Wat een details verwerkt Charlotte Bruijn toch in haar illustraties. Ze lijken ogenschijnlijk simpel, maar zijn dit zeker niet. Op elke bladzijde kun je leuke verrassingen ontdekken. Bijvoorbeeld dat de koning niet naar Netflix kijkt, maar naar Vetflix. Het zijn subtiele grapjes die het voor de volwassen voorlezer ook leuk maken.

Levina van Teunenbroek weet als geen ander hoe ze een verhaal kan schrijven dat jonge kinderen aan het lachen maakt.

Als ik de recensies van de eerste twee delen moet geloven zijn dat hartstikke leuke boeken. Ik vond het derde deel echt fantastisch en ook tijdens het lezen van dit vierde deel heb ik meerdere keren hardop gelachen. Ze gebruikt precies de goede woorden, wijdt nergens te veel uit en vertelt gewoon het verhaal. Erg knap gedaan!

Al deze factoren zorgen ervoor dat ook dit vierde deel een leuk prentenboek is geworden. Ik ben benieuwd hoeveel delen van dit hoge niveau er nog gaan verschijnen.

Recensie - Frank en Bert op de fiets

Frank en Bert gaan fietsen.

Er is alleen één klein probleempje:

Bert kan niet zo goed fietsen. (flaptekst)

Die flaptekst is een understatement. Want Bert kan gewoon echt niet fietsen. Elke keer wanneer hij en Frank gaan fietsen, gebeuren er ongelukken. En daar wordt niemand gelukkig van. Frank laat het daar niet bij zitten en besluit Bert te helpen. Wat volgt is een hilarisch avontuur met een nog leuker einde.

Het is het tweede prentenboek over dit olijke duo. Ik heb het eerste prentenboek niet gelezen, maar dat is gelukkig ook niet nodig. Er is geen enkele voorkennis vereist. De tekst van Chris Naylor-Ballesteros is slim bedacht. Met weinig woorden weet hij een compleet verhaal te vertellen over elkaar willen helpen en dingen durven. Geloof in jezelf!

Toch zijn het vooral de illustraties die dit boek leuk maken. Hoewel ze simpel zijn, telkens met een witte achtergrond, is er veel te zien en geniet je als lezer van elke bladzijde. De figuren Frank en Bert zijn totaal verschillend van elkaar en hebben écht karakter. Het lijken een beetje twee kleine peuters die samen op pad gaan. Daardoor wordt het herkenbaar voor de kleine lezertjes.

Hoewel het avontuur niet heel spannend is en ook niet veel bijzondere elementen bevat, is het erg leuk en goed gevonden. De belangrijkste hoofdlijn komt goed naar voren en is interessant genoeg voor het hele prentenboek.

Al met al is dit misschien geen boek dat uitblinkt in bijzondere tekeningen of een bijzonder verhaal. Maar door de eenvoud is het krachtig en speels. Hierdoor is het toch een prentenboek dat je blijft en dat je graag eens gaat herlezen.

Frank
en
4+ Bert

OP DE FIETS

Chris Naylor-Ballesteros
vertaling J.H. Gevers
GOTTMER, 2023